

ся появи, бѣше моя доброжелателка, защото пречи-
сти свѣта. Въ мене владѣе сега миръ, спокойствие,
и слабостъ та исчезна.

Раймондъ. Елате, побързайте, нека отидемъ и из-
вѣстимъ на свѣта вашата невинность !

Ивана. Който испрати заблуждение то, тѣй също
ще съдере тъмната му завѣса ; само като озрѣе, ще
падне плодъ тѣ на съдбата ! Ще дойде единъ день,
който ще мя очисти, и тѣзи, що ма немилостиво за-
точиха, ще изливатъ сълзи върху съдбата ми.

Раймондъ. Азъ трѣбва да мълча и търпя до гдѣто
случайтъ

Ивана. (като го хваща умилно за ръката.) Ти ви-
дишъ само природата, защото твой тѣ погледъ е по-
крытъ съ земна завѣса ; но азъ видѣхъ съ очи без-
смъртно то ; и знай, че безъ Божие повѣление, не мо-
же да падне ни косъмъ отъ човѣческата глава —
видишъ ли небосвода, видишъ ли слънце то, гдѣто за-
хожда — какъ тѣй е извѣстно, че то сутрѣ ще ся
възвърне въ същата свѣтлина, тѣй също необходимо
ще дойде день тѣ на истинната !

✱ ЯВЛЕНИЕ ПЕТО.

Кралицата Изабо ся явява съ солдати въ джѣно то на
сѣнната.

Изабо. (още задъ сѣнната.) Този е пътя за въ ан-
глийскій лагерь !

Раймондъ. Горко ни, неприятелитѣ !

(Солдати излизатъ напредъ, забѣлжватъ Ивана,
отстъпватъ уплашено назадъ.)

Ивана. Но що е туй, защо ся спряхте ?

Солдати. Богъ да е съ насъ.

Изабо. Някой духъ ли ви уплаши, солдати ли сте
вие, или страшавци, какъ ? (Прѣмъква ся прѣзъ сол-
дати тѣ, послѣ като вижда Ивана, повръща ся назадъ.)